

Η Εορτή του Προφήτου Ηλίου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Τη Δευτέρα 20 Ιουλίου/ 2 Αυγούστου, εορτάσθηκε στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων η μνήμη του Αγίου ενδόξου Προφήτου Ηλίου του Θεσβίτου, στην ομώνυμη Ιερά Μονή, στην περιοχή μεταξύ της νοτίου Ιερουσαλήμ και της Βηθλεέμ.

Παρακολουθήστε το σχετικό βίντεο:

Στην Θεία Λειτουργία που τελέσθηκε στην **Ιερά Μονή Προφήτου Ηλίου**, προεξήρχε ο **Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος**, μετά των συλλειτουργούντων Σεβασμιωτάτων, Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ησυχίου,

Αρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου και Πέλλης κ. Φιλουμένου, καθώς και του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ελενουπόλεως κ. Ιωακείμ.

Κατά τη τέλεση της Θείας Λειτουργίας, τους προαναφερθέντες Αρχιερείς πλαισιώσαν, οι Αγιοταφίτες Ιερομόναχοι, Αρχιμανδρίτες π. Βαρθολομαίος, π. Μακάριος, π. Ισίδωρος, ο Αρχιδιάκονος Μάρκος και ο Ιεροδιάκονος Ευλόγιος. Επίσης παρευρέθηκαν οι Αραβόφωνοι Πρεσβύτεροι και εφημέριοι του Ναού του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, π. Χαράλαμπος Μπαντούρ και π. Χάδερ Μπαράκμη.

Δεξιά έψαλλαν, ο Αρχιμανδρίτης π. Ευσέβιος μετά του Ιεροδιακόνου Συμεών και αριστερά η χορωδία του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, υπό τον κ. Ριμόν Κάμαρ, παρουσία του Γενικού Προξένου της Ελλάδος στα Ιεροσόλυμα κ. Ευαγγέλου Βλιώρα.

Κατά τη διάρκεια του **Θείου λόγου** που εκήρυξε ο **Μακαριώτατος Πατριάρχης κ.κ. Θεόφιλος** ανέφερε τα εξής:

” Οὐ συσσεισμῷ ἀλλ’ ἐν αὐρα, λεπτῇ τεθέασαι, Θεοῦ τὴν παρουσίαν, Ἥλιού θεομάκαρ, φωτίζουσάν σε πάλαι, ἄρματι δέ, ἐποχούμενος τέθριππος, τόν οὐρανόν διῖπεύεις ξενοπρεπῶς, θαυμαζόμενος”

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος τῶν προφητῶν ἡ κρηπὶς, Ἥλιος ὁ Θεσβίτης συνήθροισε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ αὐτοῦ, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν ἱεράν αὐτοῦ μνήμην καὶ ψαλμικῶς ᾄσωμεν τῷ τοῦτον δοξάσαντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ὁ Θεηγόρος Ἡλίας ὄντως ἐδοξάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πατρός, γενόμενος χωρητικόν δοχεῖον τοῦ θείου Πνεύματος, τοῦ παρασχόντος αὐτῷ τό προφητικόν χάρισμα ἀφ' ἐνός καί τήν θαυματουργικήν δύναμιν ἀφ' ἑτέρου, «ἐθαυμάστωσε Κύριος τόν ὅσιον αὐτοῦ», λέγει ὁ ψαλμωδός (Ψαλμ. 4.4).

Ὁρθῶς ὁ Θεσβίτης Ἡλίας ἐχαρακτηρίσθη «ὑψιπέτης Προφήτης καί τῶν Προφητῶν ἐξαίρετον ἐγκαλλώπισμα». Οὗτος, ὡς ἄλλος Μωϋσῆς ἐγένετο θεόπτης καί ὡς ἄλλος Παῦλος «ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξόν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι» (Β' Κορ. 12, 4). Ἰδού τί λέγει καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «Ἀποδεδειγμένος θεόπτης, ὁ Θεσβίτης σὺν Μωσῇ καθορᾷ, ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε, καί οὖς οὐκ ἤκουσε, καί ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν, καρδία οὐ λελόγισται, σεσαρκωμένον Κύριον, ἐν τῷ Θαβώρ τόν παντοκράτορα».

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἀναφερόμενος εἰς τήν δύναμιν καί τήν ἐνέργειαν τῆς προσευχῆς τοῦ δικαίου ἀνθρώπου, ἐπικαλεῖται ἀπτόν παράδειγμα τόν ζηλωτήν Ἡλίαν λέγων: «πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη. Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθής ἡμῖν, καί προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι, καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μῆνας ἕξ· καί πάλιν προσηύξατο, καί ὁ οὐρανός ὑετόν ἔδωκε καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπὸν αὐτῆς», (Ἰάκ. 5, 16-17).

Διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς προσευχῆς τῆς καθαρᾶς καρδίας καί «τῶν ἀθῶων αὐτοῦ χειρῶν» (Πρβλ. Ψαλμ. 23,4), ὁ Θεσβίτης Ἡλίας οὐχὶ μόνον «τόν οὐρανόν λόγῳ ἐδέσμευσεν», ἀλλὰ καί τούς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, τούς ψευδοπροφήτας, δηλονότι τοῦ Βάαλ κατήσχυνε, (Πρβλ. Γ' Βασιλ. 18,22), τῆς χήρας γυναικός ἐν Σαρεπτά τῆς Σιδωνίας τόν υἱόν λόγῳ ἀνέστησε (Πρβλ. Γ' Βασιλ. 17) καί ἐν πυρίνῳ ἄρματι ἀνῆλθεν εἰς τούς οὐρανούς καί τῇ μηλωτῇ αὐτοῦ Ἑλισαίῳ διπλὴν τήν χάριν ἐχαρίσατο, (Πρβλ. Δ' Βασιλ. 2,1).

Εἰς τό βιβλίον «Σοφία Σειράχ» γέγραπται: «Καί ἀνέστη Ἡλίας Προφήτης ὡς πῦρ καί ὁ λόγος αὐτοῦ ὡς λαμπάς ἐκαίετο... ὡς ἐδοξάσθης Ἡλία ἐν τοῖς θαυμασίοις σου καί τίς ὅμοιός σοι καυχᾶσθαι;» (Σοφία Σειράχ 48, 1-4). Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ διερωτᾶται ὁ Συντάκτης τοῦ βιβλίου τούτου: Πόσον ἐδοξάσθης, ὦ Ἡλία, μέ τά θαυματουργικά σου ἔργα! Ποῖος δύναται νά καυχηθῇ ὅτι εἶναι ὅμοιος μέ σέ; Τό γεγονός τοῦτο ἀφορᾷ εἰς τήν ἐμπειρίαν τῆς θεωρίας ἢ μᾶλλον τῆς θεοπτίας, τῆς ὁποίας ἔτυχεν ὁ ἐν ἀπελπισίᾳ καί ὑποφώσκοντι ἐγωισμῷ γενόμενος Ἡλίας. «Καί εἶπεν Ἡλιού· ζηλῶν ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι, ὅτι ἐγκατέλιπόν σε οἱ υἱοί Ἰσραήλ· τά θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν καί τούς προφήτας σου ἀπέκτειναν ἐν ρομφαίᾳ, καί ὑπολέλειμμαι ἐγώ μονώτατος, καί ζητοῦσι τήν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν. καί εἶπεν· ἐξελεύσῃ αὔριον καί στήσῃ ἐνώπιον Κυρίου ἐν τῷ ὄρει· ἰδοὺ παρελεύσεται Κύριος, καί ἰδοὺ πνεῦμα μέγα κραταίον διαλυῶν ὄρη καί συντρίβον

πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος· καί μετὰ τό πνεῦμα συσσεισμός, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος· καί μετὰ τόν συσσεισμόν πῦρ, οὐκ ἐν τῷ πυρί Κύριος· καί μετὰ τό πῦρ φωνή αὖρας λεπτῆς, κάκεϊ Κύριος».

Τόσον ἡ θύελλα, ὁ συσσεισμός καί τό πῦρ τῆς θεοπτίας τοῦ Ἡλιοῦ, ὅσον καί οἱ κεραυνοί καί αἱ ἀστραπαί τῆς θεοπτίας τοῦ Μωϋσέως ἀφοροῦν εἰς τό ἄστεκτον=[τό ἀφόρητον] τῆς θείας φύσεως. Τό δέ τέταρτον σημεῖον: «φωνή αὖρας λεπτῆς», τό ὁποῖον προσδίδει ἀποκλειστικότητα εἰς τήν θεοπτίαν τοῦ Ἡλιοῦ καί διαφοροποιεῖ αὐτήν ἐντελῶς ἀπό τήν θεοπτίαν τοῦ Μωϋσέως καταδεικνύει σαφῶς καί ἐναργῶς περί τῆς «ὑπερεχούσης πάντα νοῦν εἰρήνης», (Φιλιπ. 4,7), ἀγάπης καί μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, «ἡ αὖρα» κατὰ τόν Πατέρα Ἰωήλ Γιαννακόπουλον «ἀποτελεῖ τό σύμβολον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὁ τρόπος αὐτός τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Θεοῦ διδάσκει τόν Προφήτην Ἠλίαν, ὁ ὁποῖος εὕρισκετο εἰς ἀπόγνωσιν καί ἀποθάρρυνσιν, ἔνεκα τοῦ θριάμβου τοῦ κακοῦ, ὅτι ἔπρεπε νά σκέπτεται τήν ἀγάπην καί μακροθυμίαν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποῖος «δέν θέλει τόν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, μέχρις ὅτου μετανοήσῃ»: «οὐ γάρ ἦλθον καλέσαι δικαίους ἀλλά ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν», (Ματθ. 9,13), λέγει Κύριος. Κατά δέ τόν θεῖον Παῦλον: «ὁ Θεός πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», (Α΄ Τιμ. 2,4).

Ἑρμηνεύων ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἀλληγορικῶς τήν ἐπί τοῦ ὄρους Χωρήβ θεοπτίαν τοῦ Ἡλιοῦ λέγει: «Πᾶς κατὰ τόν μέγαν Ἠλίαν ζητῶν ἀληθῶς τόν Θεόν, οὐ μόνον ἐν τῷ Χωρήβ γενήσεται νεάζων καί ἀκμάζων ἐν τοῖς πόνοις τῶν ἀρετῶν, ἀλλά καί ἐν τῷ σπηλαίῳ τῷ ἐν Χωρήβ· λέγω δὴ τῇ κρυφίότητι τῆς γνώσεως, τῇ οὔσῃ ἐν τῇ ἔξει τῶν ἀρετῶν» (P.G. Migne 77, 12, 60) [Και ἀπλούστερον, πᾶς ὁ ζητῶν ἀληθῶς τόν Θεόν, ὅπως ὁ μέγας Προφήτης Ἠλίας, ὅχι μόνον θά πράττῃ ὡς νέος καί θά εὐδοκιμῇ εἰς τούς ἀγῶνας τῶν ἀρετῶν εὕρισκόμενος ἐν τῷ Χωρήβ, ἀλλά καί ἐν τῷ σπηλαίῳ τῷ ἐν Χωρήβ, εἰς τήν μυστικήν δηλονότι γνῶσιν τήν ὑπάρχουσαν ἐν τῇ ἔξει [εἰς τήν ἐξοικείωσιν τῶν ἀρετῶν].

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἅγιος Κύριλλος θεωρῶν τόν Προφήτην Ἠλίαν πρότυπον τῆς ἀληθοῦς πνευματικῆς ἐργασίας καί ἀναζητήσεως τοῦ Θεοῦ, δηλονότι τῆς μυστικῆς θείας γνώσεως, βεβαιοῖ ὅτι κάθε πιστός, ἀγωνιζόμενος πρακτικῶς κατὰ μίμησιν αὐτοῦ, τοῦ Ἡλιοῦ, θά ἀξιωθῇ οὐχί μόνον τῆς ἀποκτήσεως τῶν ἀρετῶν, ἀλλά καί αὐτῆς τῆς θεοπτίας, τουτέστιν τῆς θεωρίας τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποίαν ἐπιφυλάσσει ἡ ἔξις [ἡ καλλιέργεια] τῶν ἀρετῶν.

Ἀξιοσημεῖωτον ἐπίσης εἶναι τό γεγονός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι ὁ Θεός ἐπιλέγει φυσικά φαινόμενα ὡς «Πνεῦμα κραταιόν», δηλαδή τήν θύελλαν, τόν συσσεισμόν

καί τό πῦρ διά νά φανερώσῃ ὅχι μόνον εἰς τούς προφήτας καί δικαίους αὐτοῦ, ἀλλά καί εἰς τούς ἀρνούμενους Αὐτόν, ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ ἐκ τοῦ μηδενός Δημιουργός τοῦ σύμπαντος κόσμου, δηλονότι τῆς ὁρατῆς καί ἀοράτου κτίσεως. Διό καί ὁ θεῖος Παῦλος, ἀναφερόμενος εἰς τήν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου καί συνεπῶς τῆς κτίσεως λέγει: «Τῇ γάρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη οὐχ ἐκοῦσα, ἀλλά διά τόν ὑποτάξαντα [Θεόν] ἐπ' ἐλπίδι», (Ρωμ. 8,20).

Ἡμεῖς δέ, οἱ τιμῶντες τήν ἱεράν αὐτοῦ μνήμην, δεηθῶμεν τῆς μεσιτείας αὐτοῦ πρὸς τόν Θεόν Πατέρα καί μετά τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Τήν πολλήν τῶν ἀνθρώπων ἀνομίαν, Θεοῦ δέ τήν ἄμετρον φιланθρωπίαν θεασάμενος Ἥλίας ἐταράττετο θυμούμενος καί λόγους ἀσπλαγχνίας πρὸς τόν εὐσπλαχνον ἐκίνησεν. Ὁργίσθητι βοήσας ἐπὶ τούς ἀθετήσαντάς σε Κριτά δικαιοῦτατε. Ἀλλά τά σπλάγχνα τοῦ ἀγαθοῦ οὐδόλως παρεκίνησε πρὸς τό τιμωρήσασθαι τούς αὐτόν ἀθετήσαντας ἀεὶ γάρ. Τήν μετάνοιαν πάντων ἀναμένει, ὁ μόνος φιλάνθρωπος», Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καί προσκύνησις εἰς τούς αἰῶνας, Ἀμήν.

Ἔτη πολλά” .

Μετά την Θεία Λειτουργία ο **Επιστάτης της Μονής μοναχός Αχίλλιος** παρέθεσε δεξίωση σε όλους τους παρευρισκομένους και τράπεζα στην Πατριαρχική Συνοδεία και στα μέλη της Κοινότητας του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου.

